

De gaven

of de tegenwoordigheid en de werking van de Geest van God

door: J.N. Darby

-

Het is algemeen erkend dat het vlees dikwijls aanleiding vindt in geestelijke vrijheid om zich te bevredigen. God heeft ons gewaarschuwd dat het zo zou zijn. Wanneer hij die in zich die vleselijke werkzaamheid heeft zich niet weet te oordelen, moet de Gemeente het doen. Maar aan de andere kant, dwz. onder hen die geestelijke vrijheid bestrijden en vormen in stand houden, zie ik een minderwaardige godzaligheid en geestelijk inzicht.

Als de dienst rondom het Woord die waargenomen wordt door enkele leraars of die nu een werkelijke gave hebben of niet, daarin zien we één van de eerste verschijnselen van geestelijk verval.

“Snel zijn om te horen en traag om te spreken” (Jak.1:19) is een genade, een voorrecht. Dat zou ik op het hart van ieder kind van God willen drukken. In het bijzonder van hen die het betreurenswaardige en antichristelijke beginsel aanhangen dat iedereen het recht heeft om te spreken. Ik zou willen dat iedereen begreep, dat we aan de ene kant trouw moeten zijn in de uitoefening van wat God ons gegeven heeft, aan de andere kant wij onze broeders uitnemender moeten achten dan onszelf. Ik geloof dat de ware liefde ons er toe brengt om zowel bang te zijn voor hen die de grote massa voldoen, wat geen opbouw is, als hen te verdragen, die alleen door een klein aantal worden gewaardeerd. Dat treed in het bijzonder op in tijden van verval. Dan is het doel van het onderwijs erop gericht de belangstelling op te wekken dan de gelovige er toe te brengen van de Heer en Zijn genade te genieten. Een waarschuwend woord zou ik willen richten tot hen die in het midden van de broeders arbeiden en meer behagen dan andere die ook een dienst ontvangen hebben. Laten zij oppassen dat zij de Heer niet verdringen. Een beminnelijk vlees is Hem niet aangenamer dan een onbeschaafd vlees. Het eerste schijnt de weg voor de Gemeente te effenen maar verlaat meer of minder God en Zijn tegenwoordigheid. Hoe kostelijk het onderwijs ook is, hoe schriftuurlijk ook voorgesteld, het vervangt de tegenwoordigheid Gods niet.

Ik vind het niet goed om te horen: “Die aardige broeder, die en die.” Die op deze manier spreken zouden zoiets niet van Paulus of Apollos gezegd hebben, als de genade en de kracht van de Heilige Geest, die het geweten in tegenwoordigheid van Christus brengt, in hen hadden gewerkt door deze gaven, hoewel zij toch zeer geacht en bemint werden

om hun werk voor de Heer. Een goede en trouwe dienstknecht, die alleen de eer van zijn meester zoekt, zal zich sterk verzetten tegen menselijk lofuitingen. Hoewel de huidige zwakheid van de Gemeente de zaak moeilijker maakt.

Denk er aan: De Heilige Geest woont in de Gemeente. Dat moet iedere dienstknecht zorgzaam en waakzaam maken. Het geestelijk belang van de heiligen en de aanmoediging van deze waarheid zal hem verhinderen de plaats van de Heilige Geest in te nemen. Dan wordt God geëerd, de Heilige Geest erkend, ook in de kleinste leden van het lichaam. En zij die Hem eren, zullen er de eer van ontvangen.

Wij moeten niemand aansporen om te spreken. Als wij de tegenwoordigheid van de Heer verwerklijken, zijn weinig woorden voldoende om de heiligen gelukkig te maken en op te bouwen. Maar als een broeder zich gedrongen voelt om langer te spreken over de genade van de Heer, dan voedt hij de anderen. Hun gedachten worden meer op Christus gericht. Zijn heerlijkheid staat voor de ziel. Misschien neemt men van de samenkomst het onderwerp tot overdenking mee voor later. In dat geval denken, en hij die spreekt, en zij die luisteren, aan Christus. Maar dezelfde woorden zouden vermoeien en vervelen als de tegenwoordigheid van de Heer minder verwerklijkt zou worden. Het zou de gedachte niet tot Christus terugvoeren. De spreker zou dan kunnen denken, dat men hem en zijn gave veracht. Misschien laten zijn woorden gebrek aan opleiding zien. Zoiets werd al ten tijde van Paulus veracht, hoeveel te meer dan nu! Misschien gat de spreker verder dan wat de Geest hem geeft en merken de luisteraars dat. Dat geval is ernstiger dan het voorgaande en geeft aanleiding tot de wens naar een trouwer leraar, die geen valstrik is voor zichzelf en anderen. Dat is inderdaad droevig. Maar nog droeviger is het mensen te ontmoeten, die de noodzaak propageren een opleiding te hebben die zij zelf hebben gehad. Bij de spreker de nadruk leggen op een gebrek dat hij heeft. Om goed te praten, een plaats die naar het vlees is. Dat alles moet sterk afgekeurd worden. Het gebrek moet beleden worden. De neiging om naar het vlees te wandelen is veel erger. Want dat heeft tot doel ons te verbinden met een toestand die slecht is en God zelf en onze verantwoordelijkheid terzijde te stellen.

Waar deze verwaandheid aanwezig is om opleiding te stellen boven de eenvoudige uitoefening van de gave; heb ik niet de bedoeling tot hen die maar heel weinig,

of helemaal niet, kunnen opbouwen te zeggen dat zij hun best moeten doen om te spreken. Als hun woorden niet opbouwen zijn ze nutteloos. Het belangrijkste is, dat een ieder de zwakheid en ellende voelt die er is. En vooral deze toestand niet als normaal te achten. Want dat is niets anders dan een bewijs van verval en achteruitgang. Want het gevolg daarvan is een nog groter verval.

Uit de Korinthe brief leren wij, dat de aanwezigheid van gaven de werkzaamheid van het vlees niet verhinderd, bij hen die spreken. Integendeel, de gaven te Korinthe waren een hinderpaal voor de stichting. Want de een sprak zo, dat hij door de ander niet begrepen werd. En dat in een tijd dat het bestaan van gaven onloochenbaar was.

Omdat sommigen zich vergist hebben, menend dat zij een gave hadden die zij niet hadden. Zou men ons de gedachte willen ontnemen dat de gaven in de Gemeente een werkelijkheid zijn. Men zou willen dat wij de dienst aan daarvoor opgeleide personen zouden moeten overlaten. Dezen zouden door hun kennis en inzicht de Gemeente het onderwijs kunnen geven waaraan behoefte bestaat. Maar stichting is alleen mogelijk zonder die losbandigheid van vlees, die men aantreft, zowel bij werkelijke gaven, als bij afwezigheid van gaven. De onmisbare genade is de genade, die de stichting in het lichaam kan handhaven en bewerken. Maar volhouden dat de verandering in de Gemeente zo is, dat zij is beroofd van alle ware gaven. Dat betekent dat men iets anders in de plaats wil stellen van de gave van de Geest. Dat is in werkelijkheid het terzijde schuiven, als niet meer toepasbaar, van alle aanwijzingen in de Schrift over de uitvoering van gaven in de gemeente van de heiligen.

Zouden we dan geen enkele aanwijzing in de Schrift hebben over de orde en stichting!... Zeker wat de gaven betreft is er een groot verschil tussen de huidige tijd en de vroege gemeente. Zij is ontdaan van die gaven die haar versiering en eer waren. Dat heeft de Gemeente verdient. Daarom is er een verandering in de toepassing van de aanwijzingen voor de gaven. Bijv. ik kan niets regelen over hen die vreemde talen spreken als de gave der talen niet meer bestaat. Maar als het uitgangspunt, het beginsel, van de stichting door de dienst verschilt of anders is dan toen. Als de gaven door de Schrift geregeld niet meer bestaan in geen enkele vorm. Dan is de gemeente zonder aanwijzing gelaten. Het onderwijs is zonder de werking en leiding van de Heilige Geest. Het is ernstig dat in dit geval het niet alleen maar gaat om de manier van stichting door de gaven. Maar dat men het bestaan van de gemeente zelfs in twijfel zou trekken. Een ander soort gemeente zou stichten, omdat de schriftuurlijke aanwijzingen voor de gemeente zouden ontbreken. Men zegt dan: "Wij komen samen als broeders. De dienst is een andere kwestie." Ja, we komen samen als broeders. Maar we moeten ook samenkomen op het beginsel van de eenheid van het lichaam. God werkt in dit lichaam door de leden. De waarheid, dat de Heilige Geest werkt in de eenheid van het lichaam door zijn leden, wordt in

twijfel getrokken. Want deze leden worden gaven genoemd in Efeze 4:8-12. Het vlees heeft zich bediend van de vrijheid om het kwade te doen. De gaven hebben het misbruik niet verhinderd. Het zou ook kunnen zijn dat er, in een of andere vergadering, geen leraar was. Te meer omdat de gaven aan het gehele lichaam zijn gegeven en niet aan een plaatselijke vergadering. De huidige toestand van de Gemeente kan openbaren dat in dit verband onze ellende en zwakheid groot zijn. Toch als wij nederig blijven, zullen we deze plaats innemen en zulle we gezegend worden. De pogingen om de gaven weer in te stellen, of er iets anders er voor in de plaats te stellen, heeft tot doel, of als gevolg, de zielen te ontrekken aan de nederige en heilige belijdenis van het verval waarin de Gemeente is gevallen. Men zou de dingen (of erger) weer willen opbouwen, die verwoest zijn. Dat is: een niet willen erkennen een toestand van verval waaraan men zelf schuldig is. Dat is: het weigeren het hoofd te buigen in passende verootmoediging. Toch zie ik telkens, en altijd meer, dat de zegen van God op hen rust die de ellende van de Gemeente belijden en er onder lijden.

Ik wil geen moeilijkheden opwerpen. Alleen maar duidelijk stellen, dat de uitdrukking "gave van de Geest" schijnt te passen bij de gaven, maar dat is toch niet schriftuurlijk. Er wordt nooit van de Geest gesproken als de gevende en dat is niet zonder reden, meen ik, dat de Geest van God deze uitdrukking niet heeft gebruikt.

Het griekse woord (charisma) betekent. Genade gaven of iets, dat vrije geschonken wordt en niet kan verkregen worden door inspanning van de mens. Dit woord wordt op vele plaatsen gebruikt, zonder de gedachte, dat de heilige geest geeft. In Rom. 5: 15,16 - 6: 23 is het de vrije gave Gods in gerechtigheid en in eeuwige leven. In Romeinen 11: 29 wordt dit woord in algemene zin gebruikt en heeft betrekking op de raadsbesluiten van God tegenover de Joden. Het woord 'charisma' in deze teksten is niet toepasselijk op wat men noemt 'geestelijke gaven'. In een woord het heeft niet de betekenis van gave van de geest. Want alles wat vrij gegeven is, kan een 'charisma' genoemd worden. De geestelijke gaven, eigenlijk gezegd, is ook geen schriftuurlijk uitdrukking in de eigenlijke zin van het woord. In het oorspronkelijk staat "ta pneumatika", waarvan de betekenis veel uitgebreider is dan geestelijke gaven. Want de gedachte van een duivelse werking is er bij inbegrepen. (Zie 1 Kor. 12:1;14:1 Geestelijke gave) 'alles, wat een geestelijke openbaring heeft.'

Hoe wordt een gave uitgeoefend: laten we Paulus in Athene als voorbeeld nemen of in de synagoge, tot de joden sprekend in de uitoefening van zijn apostolische gave. Toch kan men niet duidelijk onderscheid maken tussen de gave en de mens. Er is grote kracht in wat de apostel zegt en deze kracht is een demonstratie van de geest; maar heeft geen uiterlijke schijn en niets dat op een bovennatuurlijke wijze de aandacht van de hoorders trekt.

De Schriften zijn niet geschreven onder de directe werking van de Heilige Geest. Lees nu eens Lukas 1: 4 en zeg of er onderscheidt merkbaar is tussen de gaven, waardoor de gewijde schrijver heeft geschreven en de menselijke bekwaamheid. Zie 2 Korinthe 7: 8 'want al heb ik u ook door de brief bedroefd, hij berouwt mij niet, al heeft het mij berouwd'.

De apostolische gaven was daar, toch, maar hoe klein was het onderscheidt met de man er het kanaal van was! Wat, volgens mij, zo volledig het algemeen karakter van de inspiratie en van de gave in het Nieuwe Testament onderscheidt, is, dat de Heilige Geest daar in plaats van, zoals in het Oude Testament zekere openbaringen of uitspraken van God geeft met de uitdrukking: "zo zegt de Heer." De Heilige Geest, zeg ik, neergedaald in het schepsel, er in wonend verbindt er zich op zodanige wijze mee, dat de Heilige Geest met zijn genegenheid en zwakheid is. Hij neemt deel aan zijn medegevoel en werkt in alles, wat de verlossing in het schepsel heeft geschapen.

"En Hij die de harten doorzoekt, weet, wat de bedoeling van de geest is want hij bidt, in overeenstemming met God, voor heiligen" (Rom.8: 27). Deze tekst staat niet in verbinding met een gave, maar is de uitdrukking van de wijze waarop de Heilige Geest zich inwerkt in het lijden en droefheid van het lichaam. Hoe wonderbaarlijk is dit medelijden van God in het schepsel. "Hij die de harten doorzoekt, weet, wat de bedoeling van de geest is want hij bidt, in overeenstemming met God, voor heiligen."

De gaven waarin die niet met dit medegevoel verbonden en maakte zij en geen deel van uit? Lees Filippi, Filemon, Timotheüs, Korinthe en men vindt het antwoord. Hier waren de apostolische gaven, de profetische gaven en de gave van leraar in uitoefening. Wel waren er dikwijls bepaalde uitdrukkingen van nieuwe en besliste openbaringen. Openbaringen zelf is er een bewijs van, evenals vele teksten uit de brieven van Paulus. 'Dit zeggen we u door het Woord van de heer' en andere (1 Thess. 4:15), maar niemand zal zeggen, wanneer Paulus zo sprak, dat hij dan zijn gave uitoefende en dat het overige van de brief niet de uitdrukking is een van deze gaven, maar dat men er alleen maar het geestelijk inzicht ziet.

Ons doel is te weten, of de Heilige Geest nu handelt om te geven wat nodig is, of Hij de woorden geeft, of Hij kan leiden in het spreken, of Hij kan laten zwijgen. Wij bekijken nu de Gemeente ontdaan van haar heerlijkheid en versiering. Toch moeten wij ons blijven herinneren aan het feit dat de apostel heeft gezegd, dat de wondergaven minder zijn dan de andere. Het feit dat zij meer duidelijk bovennatuurlijk waren, (en wij sluiten hierbij in de gave van talen, een teken voor de ongelovige) had ze niet moeten plaatsen boven andere die, zonder de wonderlijke vorm, hun kracht bewezen door hun werking. Of ze nu het geweten van de zondaar aanraakte. Of dat ze de gelovigen opbouwt. Een belangrijk beginsel vinden we in 1 Petrus 4:10 "Naarmate een ieder een genadegave ontvangen heeft, dient elkaar daarmee als goed rentmeesters van de

veelvoudige genade van God." en vers 11 "als iemand dient, [laat het zijn] als uit de kracht van God." D.w.z. in elke dienst moet men onderzoeken, wat het algemeen nut voor de Gemeente is en zich richten op dat doel. "Als iemand spreekt, [laat het zijn] als uitspraken van God; als iemand dient, [laat het zijn] als uit de kracht van God." Alles moet voorgesteld worden, als onmiddellijk van God komend. (vs. 11) "Opdat in alles God verheerlijkt wordt door Jezus Christus." De redenering van de apostel is krachteloos als men vertaald: "naar de uitspraken van God," (dat staat er niet) er staat "als uitspraken van God" en ook niet "als de uitspraken van God."

De apostel spreekt over het de bron, waaraan alles moet worden toegeschreven, op dat aan deze bron alleen de heerlijkheid wordt gegeven.

Het "charisma" of genade gaven is de bron van het woord en het is verboden iets anders te spreken dan dat wat uit deze bron komt. Want het woord moet toegeschreven worden aan de vrije gave van God. Ik ben ervan overtuigd, dat als een heilige of alle heiligen in afhankelijkheid en in de verwachting van God gebleven waren, er veel meer werkelijke gaven zouden zijn en men beter in staat zou zijn om te oordelen wat een werkelijke gave is. Een schijngave is niets anders dan een poging een van menselijke wetenschap. Zo iemand zou niet spreken, maar zwijgen, omdat hij niet kan zeggen dat hij namens God spreekt. Een andere spreker, die spreekt naar het vlees, zou gelijk geopenbaard worden wanneer men hem vroeg of hij wel namens een God gehandeld heeft. Nog enkele kanten van dit onderwerp willen we bekijken. Ik zal nog eens herhalen, dat als er sprake is van een werkelijke gave, de vaten, die de gave bevatten toch verschillend zijn en door God gereed gemaakt zijn voor het gebruik dat Hij ervan wil maken. Dan zou ik willen opmerken, dat de belofte van een gave 'charisma' niet het gebruik van middelen moet veronachtzamen Als Paulus zich richt tot zijn geliefd kind zegt hij: *"Houd aan het voorlezen, vermanen en leren, totdat ik kom. Verwaarloos de genade gaven niet die in nu is, die gegeven is door profetie met oplegging van de handen van de gezamenlijke oudsten. Behartig deze dingen, leef daarin, opdat aan allen duidelijk wordt, dat gij vorderingen maakt. Geef acht op uzelf en op de leer; volhard in deze dingen, want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen die u horen, behouden"* (1 Tim. 4:13-16).

En ook 2 Timotheüs 1:6,7,14. *"Om die reden herinner ik u eraan de genadegave van God aan te wakkeren, die in nu is door de oplegging van mijn handen. Want God heeft ons niet gegeven en geest van vreesachtigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. Bewaar het goede band door de heilige geest, die in onze woont."* De gevolgtrekking uit al deze vermaningen is, dat bij het bezit van charisma het gebruik moest worden gevoegd en het ijverig gebruik van de verschillende hulpbronnen door God gegeven, opdat het door allen erkend zou worden, dat men daardoor voortgang boekte.

Er kan een uitzondering zijn betreffende de gave van talen. Maar in het algemeen, bij een gave moet ijverig zijn. die twee dingen zien we in Timotheüs. In Mattheüs 25 als de Meester en aan een ieder een zekere som heeft gegeven naar de bekwaamheid van de persoon, gaan deze handelen met het geld, dat hun is toevertrouwd. De Heer kiest Zijn instrumenten met wijsheid en bereidt ze voor op het werk, waarvoor Hij ze wil gebruiken. God kijk niet als de mens. Toch ziet Hij en kiest onder de sterken een zwak en jong schaap. Of uit de mensen en arme zondaar en zal er een instrument van maken, dat de wijze zal beschamen en de diepe wijsheid zal verheerlijken van God en zijn arme schepselen. Terwijl hij in een Paulus zal aantonen, die door een kracht werd ondersteund, die God alleen kan geven, wat de menselijke wijsheid van een Paulus van Tarsis waard is, een wijsheid, die Paulus had leren te noemen een verlies, vergeleken bij de kennis van hem die hij eertijds trachtte te verwoesten.

Terug naar Romeinen 12:6-8. Nadat Paulus iedereen heeft vermaand bescheiden te denken over zichzelf voegt hij daaraan toe: “Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is: profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen; wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid.” Hier hebben we niet het eigenlijke woord, maar alle dienst voor de heiligen. Zoals: leren, vermanen, mededeling, leiding geven. Dan gaat de Apostel over op de vruchten die de gaven moeten voortbrengen en de wandel naar genade. Aan het begin van dit alles heeft hij het woord “charisma” gezet. (gave) Want hij zegt: “Daar wij nu verschillende genadegaven hebben.”

Is het niet duidelijk? Dat als, aan de ene kant, zo'n gave uiterlijk het kenmerk van een bovennatuurlijke kracht droeg. Of als ze het karakter van een nieuwe openbaring had. Met het volste recht als een gave geacht werd. Aan de andere kant word de godsvrucht van de heiligen en de vruchten daarvan die in het Woord worden opgenoemd, ook erkend als gaven. (charismata) Ze worden aan de Heilige Geest toegeschreven. Niet alsof het gaven zijn van Hem, maar als Zijn werk. Want de Heilige Geest doet alles wat goed is in de Gemeente. Als dat niet zo zou zijn begrenst men het werk van de Heilige Geest tot wonderen en openbaringen, wat een dwaling is. Wat dit ook bewijst, zijn de opsommingen van gaven. Ze verschillen naar het onderwerp, dat de gewijde schrijver behandelt. Er is geen enkele lijst die wordt voorgesteld als volledig. Alles wat voor God gedaan werd, werd Hem toegeschreven als de bewerker ervan. De uitoefening ervan was een gift aan de gemeente toevertrouwd.

1 Petrus 4:10,11 verbiedt alle arbeid door een andere beweegreden gedreven. De dienst of bediening die wij hebben, of dat nu is volgens Petrus of volgens Romeinen 12. Het kan nooit in tegenstelling zijn met

het Woord. Het is duidelijk: opwekking, evangelisatie, wonderen, nieuwe openbaringen zijn genadegaven. Maar het Woord moet niet worden aangenomen door een of ander wonder waarvan het vergezeld gaat. Het moet worden aangenomen door het geloof en het geweten, dat is de enige ware aanname. Het feit dat wonderen het Woord vergezelden is juist een bewijs, dat het Woord zelf niet een wonder is. Apostelen en profeten, leraars, wonderen, genezingen, talen, uitleggingen, besturingen, het Woord, bediening, vermaning, openbaring van barmhartigheid, onderscheid van geesten, het woord van wijsheid, het woord van kennis, al deze dingen worden “charisma” genoemd. Waar we nog aan toe kunnen voegen evangelisten, herders, de domata van Efeze 4.

Ik zou ook nog willen zeggen tot hen, die een dienst willen instellen, niet als genadegave, en die de regels loslaten, die we in de woorden van de apostelen vinden. - Er waren in de allereerste Gemeente twee soorten van dienst. Één die van God kwam als gave, en een andere die daarvan verschilde. - De dienst die zij willen vestigen is iets, dat toegevoegd wordt en niet iets, dat door de Schrift erkend wordt. Door deze toegevoegde dienst wordt de werking van de Heilige Geest uitgesloten. Op de eerste plaats wat betreft de uitdeling van de dienst. En op de tweede plaats bovenal wat de werking betreft. Wie zou dan nog het onderscheid hebben, dat de Heilige Geest, die in een lid werkt, ook werkt in het lichaam, de Gemeente? We herhalen, zo iets betwijfelen, is verder gaan dan de kwestie van de gaven. Dat is zelfs het bestaan en de werkingen van het lichaam betwijfelen.

Paulus bekijkt de gaven altijd als leden van lichaam en ziet de Heilige Geest het geheel bezielen en in elk deel handelen. De uitdrukking, het lichaam, is ongetwijfeld een beeld. Maar het beeld betekent iets. Het betekent, dat de Heilige Geest in het lichaam van Christus woont en er de eenheid van vormt. Hij werkt in ieder van de leden op de een of andere manier. Deze werking in de leden wordt “charisma” genoemd. Het is waar dat enkele leden zichtbaar (openlijk) de kracht van God kunnen tonen. Maar alle werkzaamheid moet uit dezelfde bron komen, naar wat aan een ieder is meegedeeld. Anders komt de werkzaamheid uit het vlees van de persoon voort die handelt en dat is nergens goed voor. Hoewel bepaalde gaven de voorrang hadden en duidelijker werkten dan andere, tot opbouw van het lichaam van Christus. (Ef.4:12) Toch worden alle gaven door de apostel bekeken als leden van het lichaam. Het is ook belangrijk te zien, dat de gaven nooit worden bekeken als afgezonderd van de persoon, die er verantwoordelijk voor is. Zij worden ook nooit voorgesteld als een privé zaak in de persoon. Als een onafhankelijke werking van de Heilige Geest in hen. Maar als het gevolg van de werking van de Heilige Geest die in het lichaam werkt, waarvan zij de leden zijn. Paulus meent helemaal niet, dat de leden of gaven, met uiterlijke versiering, de kostbaarste en belangrijkste gaven zijn. Hij stelt juist het precies tegenover gestelde vast wanneer hij ze onderscheidt in twee soorten.

1 Korinthe 12:23,24. Wij bekleeden met meer eer die ons de minder geëerde van het lichaam toeschijnen, onze eerbare hebben die niet nodig. Maar God heeft het lichaam zó samengesteld, dat Hij aan het mindere meer eer gegeven heeft. Laten we even terzijde de tekst uit Petrus, die verbiedt te spreken als het niet als “woorden van God” zijn. (1 Petr. 4:11) Nu enkele teksten van Paulus uit Romeinen, Korinthe en Efeze. Ik voeg Efeze 4 bij de andere teksten, hoewel het woord “charisma” daar niet voorkomt. Maar in wezen, zijn deze dingen hetzelfde. In Efeze 4:18 is het woord “domata” (Hij heeft de mensen gaven gegeven) niet meer, het gevolg van het verwerven van de mens, dan het woord “charisma.” D.w.z. dat de apostelen, profeten, evangelisten, herders, leraars, gaven waren in de volmaakte zin van het woord. Zij waren het gevolg van de verhoging van Christus. (Merk op, dat hier de herder vereenzelvd is met de leraar. Het is dezelfde persoon, maar niet dezelfde gave.) Elders wordt gezegd dat zij uitgedeeld zijn door de Heilige Geest. (1 Kor. 12:11) De Gemeente wordt genoemd de “*woonstede van God door de Geest*” (Ef. 2:22). De Efezieërs worden vermaand te wandelen waardig de roeping. (4:1) Er is slechts één lichaam, wordt hun gezegd en één Geest. (4:4) Maar aan een ieder van ons is de genade gegeven (charis) naar de maat van de gave (tès dôreas) van Christus.

Christus is gestorven (4:8) en heeft de mensen gaven (domata) gegeven en deze gaven zijn apostelen, profeten, enz. Het beginsel wordt vastgesteld, dat er eenheid van het lichaam is in een zelfde Geest. Maar dat aan een ieder van ons de genade gegeven is. (4:7) De genadegaven (charismata) van 1Petr.4:10 worden door ons gebruikt als goede rentmeesters van de menigerlei genade Gods. (charis) In Efeze is Christus opgevaren en heeft de mensen gaven gegeven een ieder in het bijzonder, als lid van het lichaam. Maar de duidelijkste gaven zijn in het bijzonder bestemd als werkzaam met het doel de volmaking van de heiligen. Of tot opbouw van het lichaam van Christus, opdat wij in alles opgroeien tot Hem, die het hoofd is. (4:15) De gaven komen van het hoofd, van Christus. (4:16) “*door wie het hele lichaam goed samengevoegd en verbonden door alle gewrichten, die bijstand [verlenen], naar de werking die elk deel is toegemeten, de groei van het lichaam bewerkt tot opbouw van zichzelf in de liefde.*” Belangrijk is dat als deze gaven “domata” genoemd worden, zij niet verkregen werden door menselijke inspanning. Christus heeft ze gegeven naar de kracht van de Heilige Geest, in het lichaam. Opdat ieder lid op zijn plaats werkt tot opbouw van het lichaam in liefde. Volgens geen ander beginsel moeten zij handelen dan door de kracht van de Heilige Geest, die in het lichaam ieder lid op zijn plaats bezielt.

In de dagen van de apostelen bestond er geen ander systeem, geen ander soort leraars of herders, dan zij die door de Heilige Geest bewogen werden. En als er nu een ander soort is, is dat niet alleen zeggen dat de gaven teruggenomen zijn. Maar ook dat de leden en de eenheid van het lichaam met het terugtrekken van de gaven niet meer bestaat. Het is erkennen, niet alleen,

dat wij in verval zijn, wat de gaven betreft. Maar ook, dat ze niet meer bestaan en dat mijn geloof ze niet meer behoeft te zoeken.

Maar zij bestaan. (Als het lichaam tenminste geen dood lichaam is.) De Heilige Geest werkt in de levende leden. En de gaven, in de schriftuurlijke betekenis van het woord, bestaan nog. En God zij dank, dat het zo is.

Ik wil nog een enkel woord zeggen over wat men de aandrang (“de geest krijgen”) noemt. Ik houd niet van die uitdrukking, integendeel. Maar ik schrik niet van het woord. Als men met dit woord bedoelt een werkelijke en spontane werking, waardoor de Heilige Geest een heilige doet spreken, dan kunnen we inderdaad enige waarde en kracht daaraan toeschrijven. Maar als zij die spreken, niet geleid worden door de Heilige Geest worden ze geleid door iets anders. Dus noodzakelijkerwijs slecht, omdat het niet het gevolg is van Zijn kracht. Daarom, zullen woorden die in dat geval, die in zichzelf goed, gesproken worden zonder kracht zijn. Want de kracht behoort aan God.

Maar als aan de andere kant enige gave werkzaam is, zoals b.v. de talen, zonder dat het schepsel die aan zijn eigen geest onderwerpt, zou dan tegenover zo’n dienst iedere andere dienst van een ondergeschikte soort zijn? Zeker niet, want de Korinthiërs worden kinderen in verstand genoemd omdat zij deze gaven meer achtten dan de andere.

In Timotheüs 4:14 hebben wij een werkelijke gave (of charisma) gezien. Bij Timotheüs verbonden met het ijverig gebruik van de middelen. En ik zeg dat het verstand die zich bediend van de waarheid, en de Heilige Geest die zich bediend van het verstand, twee geheel verschillende dingen zijn. Want in één van beide is God aanwezig. Het gebruik dat de Heilige Geest maakt van de bekwaamheden van de mens is een werkelijke gave. De apostel stelt vast dat het die gave is die boven alle andere staat. Dit gezegd hebbende kan men mij niet beschuldigen van een overdreven gedachte te hebben van de aandrang (“de geest”) krijgen. Ik herhaal dat we de werking van de Heilige Geest in een lid van het lichaam en door hem heen door die werking (wat de apostel gave noemt) gedaan wordt moeten zoeken. Dat is het enige dat werkelijke waarde en kracht heeft. Ik geef toe dat de Heilige Geest zich van andere middelen kan bedienen om een indruk op de zielen uit te oefenen. Hij kan zich zelf bedienen van een getuigenis van Christus geschreven op een toegangsbewijs van een concert om iemand te bekeren. Of van het woord van een onbekeerde om een persoon tot de kennis van de waarheid te laten komen. Maar dat is niet de kracht die wij in de dienst moeten zoeken.

Nu een ander punt. “*En wordt niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar wordt vervuld met de Geest, en spreekt tot elkaar in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, zingend en jubelend in uw hart tot de Heer, en dankt te allen tijde voor alles de God en Vader in de naam van onze Heer Jezus Christus.*” (Ef.5:18-20) Als men vervuld was met de Geest. Dan zou deze Geest onmiddellijk en op een tastbare wijze

werken. Moeten we dat terzijde stellen? Is het verkeerd te proberen er mee vervuld te worden? Of te hopen het meer te kunnen zijn? Komt het woord: *“wordt niet dronken van wijn”* niet wonderlijk overeen met Handelingen 2:13-15? Daar wordt gezegd ten opzichte van de vreemde talen: *“dezen zijn niet dronken, zoals u veronderstelt”* Ik zeg dit niet, met de bedoeling de gave der talen te zoeken. Maar alleen om aan te tonen dat het ontkennen van het bestaan van de ware gaven, het ontkennen is van de daadwerkelijke werking van de Geest. Het is zelfs de eenheid van de leden van de Gemeente Gods, leden die, of dood, of werkzaam zijn door de kracht van de Geest en die in dit laatste karakter gaven genoemd worden in de Schrift.

In Korinthe vinden we dezelfde beginselen als in Efeze, met dit verschil, dat het onderwerp niet de verhoging is van Christus als hoofd van het lichaam. Maar dezelfde beginselen worden voorgesteld vanuit een ander gezichtspunt. Het vast stellen van de “charisma” en de tegenstelling tussen de Geest van God, die één is en de boze geesten die vele zijn. Maar we vinden er dezelfde leer. En wat de Heilige Geest kenmerkt is, dat Hij in de heilige zegt: “Heer Jezus” (1 Kor. 12:3) wat een boze geest niet graag zegt. De Heilige Geest werkt dus in de persoon en in het verstand van de mens, om hem Jezus te laten kennen en belijden. Wij zien weliswaar dat de boze geesten ook dergelijke dingen zeiden, toen Christus op aarde was, maar toen handelden zij als Godsspraken. De man van het legioen bijvoorbeeld zei: *“Wat heb ik met U te maken, Jezus, Zoon van God de Allerhoogste? Ik bid U, pijnig mij niet”* (Luk.8:28). Deze belijdenis was eerder het gevolg van de verblinding van de ziel dan een gevolg van het licht, een gevolg dat wij dikwijls nog zien.

Er is dus verscheidenheid van genadegaven, maar dezelfde Geest, die door deze gaven handelt, wordt nooit genoemd. Christus is de gever, zoals we zien in Efeze 4 en Handelingen 2:33. *“Hij dan door de rechterhand van God is verhoogd heeft Hij dit uitgestort wat u en ziet en hoort.”* In de wegen van God, werkt de Heilige Geest en deelt eerder uit, dan dat Hij geeft.

Iets dergelijks kunnen we zien bij Eliëzer. Deze is een beeld van de Heilige Geest. (Gen.24) Deze dienstknecht had alle goed van zijn heer in zijn hand. Hij deelt ze uit en beschikt erover. Maar de goederen kwamen van een ander. Van Izaäk voor Rebekka. Ik noem het gelijkwaardig, maar het beeld (zoals alle beelden) is niet volmaakt. Het woord “meester” zou niet passen voor God in betrekking tot de Heilige Geest, omdat die de Geest van God is. Zijn werking zijn dus de werkingen van God, een waarheid, die zorgvuldig wordt gehandhaafd in ons hoofdstuk. Hoe het ook zij, de werking van de Geest had tot doel, de mens op te bouwen en niet om hem te verhogen. Het punt waarop hij de nadruk legt in de brieven is dat deze Geest één is. *“Want zoals het lichaam een is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoewel vele, een lichaam zijn, zo ook Christus”* (1 Kor. 12:12).

De kwestie die behandeld wordt is deze:

“Is het lichaam van Christus nu één?”

Ondanks dat de mens alles heeft bedorven en verstrooid, het beginsel van eenheid bestaat. Het lichaam van Christus is dus één. Haggai kon tot Israël zeggen, waarop de naam Lo-Ammi geschreven was, *“Met het woord, in hetwelk Ik met ulieden een verbond gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt, en Mijn Geest, staande in het midden van u; vreest niet!”* (Hag. 2:6) Wat een machtige troost! Is dat geen grondslag, waarop ons geloof zijn hoop, zijn vertrouwen, zijn arbeid, kan vestigen?

Lees 1 Korinthe 12:13-31. *“Immers, wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen, en ons allen is van een Geest te drinken gegeven. Want ook het lichaam bestaat niet uit een lid maar uit vele leden...*

...opdat er geen verdeeldheid in het lichaam is, maar de leden voor elkaar gelijke zorg dragen...

... En u bent het lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden...

... Streeft echter naar de grootste genadegaven.” (charismata)

De gaven zijn op onlosmakelijke wijze verbonden met de eenheid van het lichaam. Dit is niet ongegrond, want het is een gevolgtrekking van wat in Efeze en Korinthe geschreven is: *“wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt”* De doop met de Heilige Geest onderscheidt de gemeente en ook de dienst, die van Christus komt. *“u zult met de Heilige Geest worden gedoopt, niet vele dagen hierna”* (Hand. 1:5). Na het beginsel te hebben vastgesteld in 1 Korinthe 12 en de buitengewone liefde te hebben voorgesteld in 1 Korinthe 13 past de apostel in 1 Kor.14 het beginsel van de werking van de Heilige Geest toe op de toestand in de gemeente van Korinthe. Daar vinden wij de gebeden, lofzangen en dankzeggingen. Deze algemene werkzaamheid in het hele lichaam wordt voorgesteld als mogelijk voor de beste gaven. *“Als dan de hele gemeente op een plaats samenkomt en allen spreken in talen, en er komen onkundigen of ongelovigen binnen, zullen zij niet zeggen dat u wartaal spreekt? Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of een onkundige binnen, dan wordt hij door allen overtuigd, door allen beoordeeld; het verborgene van zijn hart wordt openbaar, en dus zal hij op zijn aangezicht neervallen en God aanbidden en verkondigen dat God werkelijk onder u is”* (1 Kor. 14:23-25). Dat wil zeggen: dat Hij is in de vergadering der heiligen. Merk op, hij (de onkundige) zal niet belijden, dat God in de een of andere persoon is, die een gave heeft. Nog veel minder zal hij de bekwaamheid of welsprekendheid van een of ander persoon bewonderen. Maar hij zal belijden dat God is in de gemeente te midden van de christenen. Ik moet dus de tegenwoordigheid van God zoeken in de gemeente en niet wat de mens heeft verkregen door een of ander middel.

Zeker hij zal zijn macht openbaren in het midden van hen die Hem zoeken. En als Hij dat doet gebeurt dat door de werking van de Heilige Geest in hem die werkt, door een gave. En als je het woord wilt gebruiken door “aandrang” (“de geest krijgen”). God handelt. Dat is het voornaamste punt. Dat de anderen oordelen. (vs. 29) Als men in hoofdstuk 14 een zeker aantal erkende leraars wil zien, is dat m.i. een toepassing die tegenovergesteld is aan de betekenis en geest van de tekst. Wat de apostel hier bespreekt is de kracht van de Heilige Geest in de samengekomen gemeente, zodat God wordt erkend in haar midden. *“als allen profeteren en er komt een ongelovige of een onkundige binnen, dan wordt hij door allen overtuigd, door allen beoordeeld.”* (vs. 24,25) De Heilige Geest werkt zo dat allen kunnen profeteren. De een na de ander. Allen kunnen leren, en vertroost worden. Dat wil dus zeggen dat er de mogelijkheid is van deze dingen.

Hetzelfde beginsel staat in Romeinen 12:3. Daar zegt Paulus: *“Want door de genade die mij gegeven is, zeg ik aan ieder die onder u is, dat hij van zichzelf niet hoger moet denken dan het behoort, maar dat hij bescheiden moet denken, zoals God aan ieder een maat van geloof heeft toebedeeld.”* We moeten de gave niet veronachtzamen die wij hebben en bescheiden gedachten hebben over onszelf. Als iemand niet langer zo over zichzelf denkt, en de mate van het geloof, die God hem heeft toevertrouwd te boven gaat, is hij in het vlees. Hij houdt zijn hoorders bezig met het spel van zijn eigen verstand. Dan werkt God niet meer en dus is er geen kracht.

Wij zijn geroepen te handelen naar het beginsel van de eenheid van het lichaam en naar dat wat God aan een ieder heeft toebedeeld. Dat is het beginsel van de uitoefening van de gaven. En gelukkig voor ons dat het zo eenvoudig is. Dat wij gaven verloren hebben die het karakter van wonderen hadden ontken ik niet. Maar ik ontken dat het wonderbaarlijke karakter de werkelijke betekenis van “charisma” is en dat de afwezigheid van de wonderen de aanwezigheid van de Heilige Geest in het lichaam aantasten zou. Hij handelt nu nog

soeverein in de verschillende leden. Het doel van Paulus in deze tekst, lijkt te zijn, een ieder te beperken tot de maat van het geloof, die hem is toebedeeld. Een ieder dus er toe te brengen bescheiden over zichzelf te denken.

Het is buitengewoon belangrijk zich rekenschap te geven van:

- 1 de natuur van de gave, die wij ontvangen hebben;
- 2 de maat van deze gave.

Ik zou als laatste punt willen zeggen. De gaven van vele broeders zouden erkend worden, als zij de maat van wat zij ontvangen hebben, niet te boven zouden gaan. Alles wat daar boven uit gaat is het vlees. Dan stelt de mens zich op de voorgrond. De gave wordt dan terzijde gesteld. Men is niet tevreden, de gave uit te oefenen, zoals God hem heeft uitgedeeld. Bijvoorbeeld: wie wil onderwijzen, kan niet opbouwen, als hij alleen de gave heeft om te vermanen, etc. Ik wens de aandacht van alle broeders op dit belangrijke punt te richten. Om misverstanden te voorkomen door wat ik gezegd heb, wil ik nog zeggen, dat ik volledig zekere gaven erken, die wij blijvende (permanente) gaven kunnen noemen. Misschien is het duidelijker om ze te omschrijven als: verbonden aan een persoon. *“Hij heeft sommigen tot apostelen...”* enz. Christus stelt zekere personen, als vaten van zekere gaven en geeft deze personen aan de Gemeente tot de dienst, waartoe het Hem heeft behaagd ze te roepen. Ik herhaal dit alleen maar omdat ik denk dat het van het grootste belang is om dit te onthouden. Maar als men de eenheid, geopenbaard door de werking van de Heilige Geest in al de leden, veracht. Dan valt men in de dwaling van het papisme en klerikalisme dat de werking van de Heilige Geest plaatst in de geestelijkheid en niet in het lichaam! De eenheid, die zo'n beginsel voortbrengt is een groot kwaad. Het is een eenheid in slavernij en dood.

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1911-336](#)

Titel: [Dons, ou présence et action de l'Esprit...](#)